

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/381/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234308
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234308.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka, JUDr. Jozefa Turza, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 13C/299/2012-50 zo dňa 14. 01. 2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu navrhovateľa, ktorou sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 6.511,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.302,35 eur zamietol. Odporcovi náhradu trov konania postupom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. nepriznal. Návrhu navrhovateľa na odročenie pojednávania, ktoré okresný súd nariadil na 14.01.2014 nevyhovelo s odôvodnením, že dôvod, pre ktorý žiadal odporca nariadenie pojednávania odročiť, súd nepovažoval za dôležitý, tak ako to má na mysli ust. § 119 O.s.p., keď na výzvu okresného súdu, aby upresnil či vznáša námietku zaujatosti voči konkrétnemu sudcovi, alebo voči všetkým sudcom okresného súdu, či navrhuje príkazanie veci inému okresnému súdu z dôvodu ich nutnosti, alebo z dôvodu vhodnosti uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal, uviedol iba skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a mieste príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z pojednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Naviac, otázka zákonného sudcu bola vyriešená uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/203/2013 zo dňa 19.02.2013, ktorý vylúčil z konania iba sudkyňu Mgr. Máriu Kašíkovú a ostatných sudcov, vrátane zákonnej sudkyne v predmetnej veci JUDr. Beáty Svediakovej Okresného súdu Žilina z pojednania a rozhodnutia predmetnej veci nevyvylúčil. Z uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 18Er/2863/2008-19, Ex/7597/08 zo dňa 24.07.2009 mal súd za preukázané, že exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 22.09.2008 doručení súdu dňa 30.10.2008 zamietol a následne exekučné konanie zastavil. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia potvrdil Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, svojim uznesením č. k. 5CoE/68/2010-30 zo dňa 31.08.2010, právoplatným dňa 04.11.2010. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.06.1999, Najvyššieho súdu ČR 4Cdo 24/04 a uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.08.2009 zastal názor, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ale iba za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto postup exekučného súdu spočívajúci v skúmaní žiadosti o vydanie

poverenia a skúmaní materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu. Tiež nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom ani samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa. V danom prípade bolo nesporné, že išlo o exekučnú vec, v ktorej súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia a v prípade udelenia poverenia bol súd povinný vydať ho do 15 dní od doručenia žiadosti, pričom súd poverenie v tejto lehote nevydal. Súd však skúmal či nie je rozpor so zákonom, keďže išlo o rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskej veci, pričom oprávnenosť takéhoto skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira. V tejto súvislosti uviedol, že súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udelení poverenie na vykonanie exekúcie na žiadosť exekútora, ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Vzhľadom na to, že pre také rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady, vzhľadom i na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov nebolo možné dodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty pre udelenie poverenia, pričom za závažnejšie ako nedodržanie zákonnej lehoty by považoval porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov. Za nie bez významu tiež považoval, že navrhovateľ podal množstvo žalôb, pričom súdy na také množstvo nemajú ani materiálne, ani personálne vybavenie a za jeden z aspektov, na ktorý sa musí brať ohľad považoval i tú skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal, že by využil nejaké právne prostriedky do vydania udelenia poverenia, a teda že chcel zvrátiť ten stav, v ktorom pociťoval podľa jeho uvedenia neistotu a frustráciu. Zdôraznil, že navrhovateľ ani ničím hodnoverným nepreukázal majetkovú škodu, ani nemajetkovú ujmu. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietahmi. Nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Pokiaľ žiadal odročiť pojednávanie, s tým že mieni predložiť znalecký posudok na výšku majetkovej škody, poukázal na ust. § 79 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny. V danom prípade návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 27.09.2012 a pojednávanie bolo nariadené na deň 14.01.2014. Navrhovateľ mal dostatok času na predloženie znaleckého posudku, do nariadeného pojednávania, a však za podstatné okresný súd považoval, že v danom prípade sa nejedná o dôkaz, ktorý nemohol navrhovateľ pripojiť k návrhu na začatie konania bez svojej viny, nakoľko jeho objednávateľom bol sám a aj keby bol tento posudok predložený, nič by sa nemenilo na závere súdu o tom, že nie sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. V podanom odvolaní vytýkal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - ak účastníkovi konania sa postupom okresného súdu odňala možnosť konať pred súdom, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., ak rozhodoval vylúčený sudca, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu, jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a to aj napriek tomu, že navrhovateľ podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v žalobe oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa § 15 O.s.p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu a ten vzhľadom na ust. § 12 O.s.p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Zdôraznil, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. V konaní mal okresný súd uskutočňovať také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Ďalej poukazoval, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal. Zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Vytýkal okresnému súdu, že sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci. Ako

strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie bolo odôvodnené. Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný Ústavný súd SR vo svojej konštantnej judikatúre. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právne prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Ďalej poukazoval, že rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, keď na jednej strane súd zistil porušenie práv a nekonštatoval ho. Na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľky neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Prvostupňový súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľka poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a na to, že súd nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti navrhovateľky, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď nepristúpil na rôzne konštrukcie navrhovateľky, ktoré iba sťažujú priebeh konania a postup súdu v ňom. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti takého účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľka v danom prípade nepožiadala o odročenie z dôležitého dôvodu. Z návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľka mohla požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na uvedený dôvod - nestrannosť sudcu, súdu - nie je možné v danej situácii vyhodnotiť takýto dôvod ako dôležitý, nakoľko ak navrhovateľka spochybňovala v konaní zákonnú sudkyňu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., podľa názoru odvolacieho súdu v aktuálnom konaní nie sú zistené žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonnej sudkyne. Ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O.s.p.) predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujatá a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Odvolací súd zdôrazňuje, že nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa

musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

V danej veci bolo nariadené pojednávanie na presný termín v sídle súdu prvého stupňa, pričom navrhovateľka bola riadne na toto pojednávanie predvolaná, no bez ospravedlnenia sa nedostavila, i keď podala návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní sa súd oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu (sp. zn. 11Er/483/2010). Pokiaľ teda okresný súd na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľkou a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definíčných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Práve zo strany prvostupňového súdu dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol prvostupňovým súdom dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ okresný súd v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľke ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru ústavného súdu a ESLP. Postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá ústavný súd a ESLP.

Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní tvrdila, že súd prvého stupňa konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd konštatuje (rovnako ako súd prvého stupňa), že nedošlo k prietahom v konaní, nakoľko v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V danom prípade išlo o preskúmanie

exekučného titulu, ktorý spadá pod ust. § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku a nedošlo k vydaniu poverenia, ale k zamietnutiu žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, t.j. nedošlo k nedodržaniu lehôt (nakoľko tu žiadne neboli), ale zároveň ani nedošlo k prietahom v konaní, nakoľko súd konal priebežne.

Pokiaľ navrhovateľka spochybňovala v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonnej sudkyne už rozhodoval v uznesení č. k. 9NcC/203/2013 zo dňa 19. februára 2013, ktorým mimo sudkyne Mgr. Márie Kašíkovej ostatných sudcov Okresného súdu Žilina, a teda ani zákonnú sudkyňu okresného súdu JUDr. Beátu Svediakovú z prejednávania a rozhodnutia predmetnej veci nevylúčil.

Ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O.s.p.) predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľky) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporkyne za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

K argumentácii navrhovateľky vzťahujúcej sa k majetkovej škode a nemajetkovej ujme odvolací súd poznamenáva, že vzhľadom na skutočnosť, že nebol preukázaný základný zodpovednostný predpoklad v danom prípade - nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie - sa nevenoval prvostupňový súd týmto otázkam. Vzhľadom na to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie nezaložil na skutočnostiach, ktoré mu navrhovateľka vo svojom odvolaní vytýkala nemohol sa odvolací súd týmito dôvodmi zaoberať. V nadväznosti na uvedené potom v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu toto ako správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bola úspešná odporkyňa, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila, resp. jej ani žiadne trovy nevznikli, preto rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.